

KARŞI KIYI

Günlerdir tek bir insan yüzü görmedim. Günün herhangi bir saatinde birdenbire garip bir sisin içinde kaybolup, koyu bir karanlığa gömülüyor şehir. Dondurucu, soğuk rüzgarlar esiyor. Sığınağımdaki her şeyi son damlasına kadar tükettiğim için artık dışarıdayım. Yoluk ve ben, günlerdir, her akşam, sütlü kahveye çalan rengiyle bunaltan bir gökyüzünün altında saatlerce dolaşıyoruz. Bazılarının üzerinden rüzgarla birlikte kalkan tozlar yüzünden artık yavaş yavaş şekillenen yıkıntıların arasında, çılgın, hayır çılgın değil delirmiş, en ağır bunalımını yaşayan bir ressamın hayal gücünün tam ortasında gibiyiz; koca şehrin yıkıntıları, ben ve Yoluk...

Her gece yeni ve işimize yarayacak bir şey buluyoruz. Dün tam altı adet teneke kutuda bira bulduk. Bir market yıkıntısının içinde kapağı özel bir kilitle sıkıca kapatılmış büyük buzdolabının içindeydi. Ben bira sevmem. Yoluk da öyle. Ama yine de bir gün bir misafirle karşılaşırız ümidiyle onları saklıyoruz.

Gündüzleri güneşi engelleyen toz bulutu az da olsa dağılıyor son birkaç gündür. Gökyüzü o eski buz mavisi rengini ne zaman tekrar sahip olacak bilmiyorum. Gerçek güneşi özledim. Onun o tatlı sıcaklığını, direk baktığımda gözlerimi acıtan parlaklığını, batarken sarıdan kızıla dönen rengini. Sonra tazelik kokan baharı özledim. Sıcak esen lodosla gelen ağaç ve çiçek kokularını, kesildikten sonra ortalığa yayılan taze çimen kokusunu, bildiğim o tüm tanıdık kokuları, yemek kokularını, arabaların egzoz kokularını, kalabalık caddelerdeki insan kokularını, güzel kadınların içimi gıcıklayan parfüm kokularını... Mandalina, evet, meyvelerden en çok mandalina kokusunu özledim.

Bir sal yapıyorum kendime. Aslında tekne demeliyim. Çünkü çok büyük olacak. Boğaz akıntıları çok kuvvetli. Ne zaman sakinleşir bilmiyorum. Bunun için önce rüzgarların dinmesini bekleyeceğim. Karşı kıyıya geçeceğim. Kıyıya vurmuş ve tamamen parçalanmamış bir teknenin iskeleti üzerinde çalışıyor, bütün gün yıkıntıların arasında dolaşırken tekne yapımında işime yarayacak birkaç malzeme arıyorum. Teknenin adı okunabiliyordu; Nazlı...Ama bu eski adı olacak çünkü ben tekname yeni bir isim vereceğim. Henüz bulamadım ama yakında eserimi bitirince

uzaktan biraz seyredip uygun bir isim bulurum. Yeterince sağlam olması için biraz daha çalışmam gerek. Karşı kıyıda belki bir insanla karşılaşabilirim ümidiyle gündüzleri bütün enerjimi bu işe harcıyorum. Bir insan ...Benim gibi bir insan. Konuşabileceğim. Karşılıklı oturup iki laf edebileceğim, gülebileceğim, dokunabileceğim bir insan. "Neden ?" sorusuna gerçek bir cevap için konuşabileceğim bir insan.

Yoluk bütün gün bana türlü oyunlar yapıyor. O gün bir anda mağaramın kapısını kapatırken girivermişti içeri. Tüylerinin büyük kısmı hastalıktan dökülmüş olduğu için ona bu adı verdim. Onunla yemeğimi paylaştığım için beni çok seviyor. Belki de etrafta nefes alan başka hiçbir canlı olmadığı için seviyordur beni. Ben köpeklerin insanlara olan bu düşkünlüğünü zaten hiç anlamadım.

Neredeler? Herkes nerede. Eğer öldülerse cesetleri nerede. Tek bir kemik parçası bile görmedim yıkıntıların arasında. Ne bir insan kemiği ne de bir hayvan iskeleti. Hiçbir iz yok. Peki ben? Ben ve Yoluk tabii ki. Biz neden yok olmadık? Ben neredeydim felaket olurken? Üzerimde tamamen parçalanmış beyaz bir elbise vardı ilk kez gözlerimi açtığımda. Özel bir kumaştan yapıldığı belliydi. Ben belki de bir astronottum. Hangi yıldayız peki?

Binlerce sorum var ama tek bir yanıtlım yok. Hafızam boşalmış gibi. Bir felaket olsaydı mutlaka saklananlar ve benim gibi sağ kalanlar olurdu. Şimdiye çoktan kurtarma ekipleri gelmiş olmalıydı. Ben ne kadar zaman baygındım? Soruları sordukça çıldıracak gibi oluyorum. Yoksa zaten çoktan çıldırdım mı? Artık soru sormayacağım. Sorular içimi daraltıyor.

En çok çivi bulmakta zorlanmıştım ilk günlerde. Elimde küçük bir keserle gördüğüm bütün çivileri sökmeye çalışıyor ama ancak günde dört ya da beş adet erimeden kalabilmiş çivi elde edebiliyordum. Ancak üç hafta kadar önce tesadüfen kalın duvarları olan bir bodrum katında çelik bir dolaba kilitlenmiş küçük kutular içinde yüzlerce çivi buldum. Sonraki günlerin birinde de sağlam bir testere. Küçük gemim için her şey hazır artık. Sadece sağlam tahta parçaları bulmam gerekiyor, sonra yelkenim için de gerekli genişlikte kumaşlar. Ki işin en zor yanı bu olacak. Aslında bir yelkenli mi yoksa sadece beni karşı kıyıya geçirebilecek kadar sağlam bir tekne mi yapmalıyım karar verebilmiş değilim. Boğaz akıntılarına ve bu sert rüzgarlara karşı benim oradan buradan elde ettiğim malzemelerle yapacağım bir yelkenli eminim anında parçalanacaktır. O yüzden bir gün, içinde benzini de olan bir tekne motoru bulursam her şey çözülecek. Ama hayır benzine gerek yok, benzini bulabilirim,

parçalanmamış kamyonlardan benzin alabilirim. Buharlaştırmadan kalmış olanını bulabilirsem tabii... Evet, sadece çalışan bir tekne motoru her şeyi çok kolaylaştırır.

Kendime küçük bir kulübe buldum. Aslında küçük bir dağ kulübesi yapmayı çok isterdim ama kulübem maalesef parçalanmamış bir konteynirden yapıldı. Geceleri -bazen gündüzleri de- esen rüzgarlar, fırtına hızlarına erişiyor çoğu zaman, korunmak için ancak böyle sağlam ve ağır bir sığınağım olmalıydı.

Yoluk onu ilk gördüğüm günden beri hasta. Çok halsiz. Bazen peşimden gelirken birden duruyor ve dili dışarıda olduğu yere oturuveriyor. Bazen onun peşimden gelmediğini fark ettiğimde geri dönüp bakıyorum ve benden yüz metre geride kaldığını, oracığa oturuverdiğini, gözleri yarı kapalı derin nefesler aldığını görüyorum. Sanırım günleri sayılı. Bu durumda zaten kısıtlı yemeğimden ona vermek çok mantıklı görünmüyor, biliyorum, ama onu aç bırakamam. Buna dayanamam. O benim tek dostum. O olmasa kimseyle konuşamazdım. Hatta belki konuşmayı bile unutabilirdim...

Bir ayna buldum. Bugün yıkıntıların arasında gezerken birden karşıma çıkıverdi. Büyükçe bir ayna. Üç büyük parçaya bölünmüş. En büyük parçasını alıp kulübeme taşıdım. Günler sonra aynada yüzüme baktım. Yüzüm kirden simsiyah. Saçlarımın bir kısmı yanmış, yerine yenileri çıkmış ama yanık bölümlerini kesmediğim için elektriğe tutulmuş birisinin karikatürlerindeki görüntüsüne benziyorum.

Aynaya bakarak kendi saçımı kesebileceğimi sandım ama başımın arkasını göremediğim için beceremedim. O yüzden gidip aynanın diğer parçalarını da getirdim. Bu şekilde başımın arkasını görebiliyorum. Bir makasa ihtiyacım var. Bıçakla saç kesmek çok can yakıyor. Saçlarımı iyice kısaltmayı düşünüyorum. Hatta bulabilirsem bir tıraş bıçağı ile saçımı tamamen kazımalıyım. O zaman yeni ve sağlıklı saçlarıma kavuşabilirim. Evet, yarın sabah ilk iş çıkıp kendime bir jilet arayayım market yıkıntısında..

Aslında ben bir an evvel yıkanmalıyım. Market yıkıntısında sabun ya da şampuan bulabilir miyim acaba? Eğer yeterince kazarsam sanırım bulabilirim. Peki su? Yağmur sularından elde ettiğim içme suyum bunun için harcayamam. Boğazdaki su kesin zehirlidir. Akıntı var ama yine de güven olmaz. Ama hayır, bu çok saçma, eğer zehir düşüneceksem hiçbir şeye dokunmamam gerekir ki bu mümkün değil. Çünkü eğer su zehirli olsaydı, salgın hastalıkların mikropları olsaydı, şimdiye çoktan

hastalanmam gerekirdi. Önce boğaz suyu ile yıkanıp kaba kirlerimden arandıktan sonra temiz su ile vücudumu silebilirim..

Yıkanmalıyım, temizlenmeliyim. Kirlerimden kurtulmalıyım. Ancak o zaman kendime gelebileceğim.

2

Bütün gün yıkıntıların arasında dolaştım yine. Sonunda kendime metal sapı olan bir tıraş bıçağı buldum. Bunun için uzun süre taş taşımam gerekti ama değdi. Market yıkıntısı içinde de üç tane sabun bulabildim. Market yıkıntılarının içinde birçok şey bulabiliyorum. Buradan bir sonuç çıkarıyorum. Her ne olduysa çok ani olmuş, kimse marketleri yağmalamamış. Öylece bırakıp gitmişler. Buhar olmuşlar. Her şey birden yerle bir olmuş ve üzerine de tüm dünyayı kaplayan büyük bir yangın çıkmış olmalı. Belki de büyük bir göktaşığıydı.

Peki ben nasıl kurtuldum bütün bunlardan ?

İki tane kitap buldum. Ancak ikisi de okunmayacak kadar zarar görmüş durumda. Birinin içinden güzel bir kadın resmi çıktı. Altında adı yazıyor, yüzü tanıdık geliyor, ama hafızamı kısmen kaybettiğim için kadının ünlü birisi mi yoksa sıradan birisi mi olduğunu anlayamıyorum. Ama çok güzel kadın. Ünlü olmalı. Bir ses sanatçısı ya da aktris. Bu kadar güzel bir kadınsa ve bir kitapta resmi varsa kesin ünlüdür. Filiz Akın. Kadının ismi bu. Karşı kıyıda bir insana rastlarsam sorarım. İnşallah çok ünlü değildir. Ve umarım yaşıyordur. O zaman gözlerinden çıkan bu ışıltıyla tanışabilirim gerçek hayatta.

Birden bire kar yağmaya başladı. Tipi halinde yağıyor. Akşam olmak üzereydi. Hava aniden buz gibi oldu. Evime zor attım kendimi. Yoluk da soğuktan iyice halsizleşti. Dünya tekrar buzul çağına mı dönecek yoksa? Yeni tür canlılar mı oluşacak? Önce denizler içinde küçük canlılar. Sonra karaya çıkacaklar, ciğerleri gelişecek. Kullanılmayan organları körelecek, yeni organları oluşacak, sonra yavruları daha uyumlu olacaklar çevreye, sonra yeni bir nesil, yeni türler, tüm evrim tekrar başlayacak. Binlerce yıl sonra yeniden eski uygarlığımıza kavuşacağız. Aman allahım! Bütün bunları söylerken aslında binlerce yılda tırnaklarımızla, kanlarımızla kurduğumuz uygarlığımızın sonunun geldiğini de söylüyorum.

Boğaz sularında yaşayan canlı var mı diye hiç kontrol etmedim. Birkaç oltaya yapıp suya bırakayım. Bakalım ne çıkacak suyun içinden.

- Nuri.
- Efendim?
- Nuri, yine mi kazıyorsun orayı?
- Nuri mi, aman allahım bir insan !
- Dur, sarılma bana, toz toprak içindesin, dur.
- Merhaba, merhaba, selam, yaşıyorsunuz, yaşıyorsunuz...
- Yaşıyoruz Nuri, yaşıyoruz. Sen yine her şeyi unuttun değil mi? Gel

benimle. Hadi gel, çay vereyim sana.

- Benim adım Nuri mi? Siz beni tanıyorsunuz öyle mi?
- Tanıyorum ya, senin adın Nuri? Sen beni unuttun yine değil mi?
- Çok üzgünüm, çok üzgünüm, ben sanırım biraz hafıza kaybı yaşıyorum bazen, felaketten olmalı. Başkaları da var mı? Var değil mi? Başkaları da var.

- Var Nuri var, milyonlarca insan var merak etme, dünya tamamen yıkılmadı, sen yine hayaller görmüşsün belli. Hava ne zaman bozsa böyle oluyorsun sen.

- Hayal mi?
- Evet Nuri, hayal. Al bakalım çayını.
- Sağ olun, çok sağ olun . Çok uzun zamandır sıcak bir şey içmedim.
- Çok uzun zaman mı? Daha iki gün önce beş bardak çay içtin benle

Nuri. Neyse. Ben de deliye laf anlatıyorum. Oğlum bak senin adın Nuri , sen bir evsiz ve kimsesizsin. Şu ilerdeki prefabrik deprem evinde yaşıyorsun. Arada sırada belediye sana yiyecek maddesi veriyor. Hava güzel olduğunda da şu kayaların altındaki mağarada uyuyorsun, niyeyse. Mağara adamı mısın nesin çözemedim. Burası bir açık hava müzesi. Ben de müzenin bekçisiyim. Bütün gün gezdiğin o yıkıntılara özellikle dokunmadı insanlar. Büyük İstanbul depreminden sonra ibret olsun diye , cesetler toplanıp sonra öylece bırakıldı bu alan.

- Deprem mi oldu. Demek felaket depremiş.
- Deprem ya. Yerle bir etti İstanbul'u. Ama beş yıl oldu. Toparlandı

şehir yeniden.

- Herkes öldü değil mi. Herkes öldü. Buhar oldular. Yangınlar çıktı. Alevler, alevler...

- Doğru, yangınlar çıktı, çok insan buhar oldu, çoğu enkaz altında öldü ama herkes değil. Defalarca anlattım sana bunları. Hem Nuri bak o market yıkıntısını daha fazla kazma. Geçen sefer müdüre köpekler yapmıştır dedim, inandı ama, daha fazla kazarsan birisinin kazdığını anlayacaklar. Bir şeye ihtiyacın olursa gel bana söyle.

- Karşı kıyıda da yaşayanlar vardır o zaman? Onlara da ulaşmalıyız.

- Oğlum karşı kıyıda da var, burada da var. Milyonlarca insan hala yaşıyor ya. Ah şu deprem. Eskiden asistandın sen üniversitede. Hatırlamıyorsun değil mi?

- Tekne yapip karşıya geçeceğim. Onları da kurtaralım.

- Tamam kurtar onları da. Evet, sen teknenle ilgilen, market yıkıntısını kazma daha fazla. Git tekneni tamir et.

- Ben gideyim. Teknemi bitirip karşıya geçeceğim. Rüzgarlar hafiflesin biraz. Boğazda çok akıntı var. Bir sürü garip yaratık olmuştur suyun içinde. Evrim yeniden başlıyor biliyor musunuz. Suda başlayacak bütün hayat. Yeniden. Yeniden.

- Tamam Nuri 'cim tamam. Rüzgarlar hafiflesin, karşıya geç sen teknenle. Al şu ekmeği de akşam yersin, içinde peynir var. Unutma ama yemeyi tamam mı. Atma bir kenara ekmeği. Bir deri bir kemik kaldın yine.

- Teknemi bir an önce yapmalıyım ben. Karşıya geçmeliyim.

- Ah Nuri ah.